

θούσης, επακουμβώσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Κυρίου Δ. . . . τοῦ μεθ' οὗ συνεχόρευσε τὸ τετράζυγον παχυσώμου ἀνδρός.

Ἡ Ἀριάδνη ἦτον εὐτυχής. Πᾶν ὅτι ἐπεθύμει σχεδὸν τὸ ἀπέκτησε, διότι φράσεις τινες λεχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ κυρίου Δ. . . ἀφῆκαν γλυκεῖαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἐντύπωσιν.

Ἡ μήτηρ τῆς επακουμβώσα καὶ αὐτὴ εἰς τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τὸν βραχίονα ἠκολούθει τὸ προπορευόμενον ζεύγος μειδιῶσα καὶ αὐτὴ ἐξ εὐχαριστήσεως διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κ. Δ. . . ἔδειξε πρὸς τὴν Ἀριάδνην προτίμησιν καὶ διὰ τὸ ὅποιον προεμάντευε τῆς θυγατρὸς τῆς μέλλον.

— Ἐλπίζω, Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Κ. Δ. . . ἀφίνων τὴν Ἀριάδνην ἐλευθέραν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φορεῖόν τῆς, ὅτι ἀναγνωρίσασα ἦν μοι προσέφερεν ἡ συναναστροφή σας εὐχαρίστησιν, κρίνετε περιττὴν πᾶσαν παραιτέρω διαβεβαίωσιν.

— Μὴ λησμονεῖτε ὅμως, κύριέ μου, εἶπε τῆς Ἀριάδνης ἡ μήτηρ ἀπὸ τοῦ φορείου τῆς, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἰδίας εὐχαριστήσεις τῆς δὲν εὐρίσκει καταλληλότερον τόπον ἢ τὸν οἶκον μας εἰς τὸν ὁποῖον ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀξιωθώμεν τῆς εὐχαριστήσεως νὰ σὰς δεχθώμεν.

Καὶ πάχυτα αἱ θύραι τῶν φορείων ἐκλείσθησαν ἐνῶ ὁ Κ. Δ. . . τελευταίαν ποιήσας ὑπόκλισιν ἀνεχώρει.

Ὁ δὲ Φίλιππος ἀκούσας ἅπασαν τὴν μικρὰν αὐτὴν συνδιάλεξιν, ἐνῶ ψυχρὸς τὸν ἐπερέχεε ἰδρῶς, ἐπορεύθη μὲ κεκυφύαν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΡΩΣΣΟΥ.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους κατώκει εἰς Παρισίους Ῥώσσος τις ἐκατομμυριούχος τοῦ ὁποῖου ἡ μόνη ἐπιθυμία μετὰ τὴν ἐκείσε ἀφίξιν τοῦ ἦτο νὰ εὕρῃ φίλους ἱκανοὺς νὰ τὸν διασκεδάζωσι, τὰ ἐξῆς ὅμως πάντοτε κατέχοντες προσόντα: Νὰ μὴ ὦσιν πνευματώδεις, ἀλλ' ὑγιεῖς, εὐθυμοὶ καὶ πλούσιοι.

Ἦθελεν αὐτοὺς ὑγιεῖς, διότι ἄνευ τῆς υἱείας ἀδύνατον νὰ ὦσιν εὐθυμοὶ πλούσιοι, ὅπως μὴ λάθωσι ποτὲ ἀνάγκην τῶν χρημάτων τοῦ, καὶ τοῦτο, διότι φύσει εἶχε ἀπέχθειαν πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων.

Τέλος ἐπέτυχε 15 τοιούτους τοὺς ὁποίους καὶ ἐδέχετο καθημερινῶς εἰς τὸν οἶκόν τοῦ καὶ συνεγεμμάτιζε μετ' αὐτῶν. Τοσοῦτον δὲ προσεκολλήθη καὶ ἠγάπησε τοὺς πεντεκαίδεκα αὐτοῦ φίλους, ὥς ἀνκληροζιζόμενος ὅτι ἤθελε ποτὲ φύγει ἢ δυσθυμίσει τις ἐξ αὐτῶν, ἔφριπτεν.

Ὁ Κ. Λαμβέρτ Ζ. ἀπετέλει μέρος τῆς ομάδος ταύτης.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν εἰς τῶν φίλων τοῦ προσερχόμενος τῷ λέγει ὅτι ὁ Κ. Λαμβέρτ Ζ. ἐχρεωκόπησεν.

Ὁ φίλος μας Ῥώσσος ἐνθυμήθη πάραυτα ὅτι ἄνευ τῆς εὐτυχίας ἢ εὐθυμίας ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ, διὸ συνοφρυωθείς ὀλίγον διὰ τὸ ἀπευκταῖον τοῦ φίλου τοῦ δυστύχημα ἀπεφάσισε τὴν ἐπιούσαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ὁ Κ. Λαμβέρτ Ζ. τὴν ἐπιούσαν ἐδέχθη εἰς τὸν οἶκόν τοῦ τὸν Ῥώσσον ἐκατομμυριούχον.

— Γνωρίζεις, κύριε, ἔκραξε παραγρῆμα ὁ Ῥώσσος ἰδιότροπος, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ βλέπω ἀπέναντί μου πρόσωπα κατηρη.

— Λυποῦμαι μεγάλως δι' αὐτὸ, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Κ. Λαμβέρτ, ἡ δυστυχία μου ὅμως εἶναι τοσαύτη, ὥς ἀδύνατον εἶναι τὸ πρόσωπόν μου νὰ μὴ ἀπεικονίζῃ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας μου. Ἐνα ἐκατομμύριον καὶ 200 χιλ. φρ. ἔχασα ἐν ἀκαρεῖ, περιπλέον δὲ καὶ 100 χιλ. φρ. τὰ ὁποῖα χρεωστῶ πρὸς ἐξώφλησιν.

Ὁ βδελυττόμενος τὰ κατηρη πρόσωπα Ῥώσσος ἐξάξας πάραυτα ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου τοῦ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ποσοῦ γραμματίων τῶν τραπεζῶν Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας, ἐνεχείρισε ταῦτα εἰς τὸν Κ. Λαμβέρτ ὅστις μείνας ἐλθαμβος, ἤρξατο ἐπὶ τέλους συνελθὼν νὰ ὁμιλῇ περὶ ὑποχρεώσεων, ὅτε ὁ φίλος τοῦ Ῥώσσοι διακόψας αὐτόν:

— Δὲν μὲ χρεωστεῖς τὸ παραμικρόν, τῷ εἶπεν, πᾶν ὅ,τι ἔπραξα τὸ ἔπραξα δι' ἐμαυτὸν ἐπεθύμουν νὰ σὲ βλέπω εὐθυμον, ἐνῶ ἐὰν ἔμενες πτωχὸς ἤθελες εἶσθαι τὸ ἐναντίον μὴ μὲ ὁμιλῆς περὶ ὑποχρεώσεως σὲ παρακαλῶ. Ἦθελεν εἶσθαι ἀσείδιτον ἐὰν μοι ἀνέφερε περὶ ὑποχρεώσεως καὶ ὁ φασιανὸς τὸν ὁποῖον τρώγω, διότι ὁ μάγειρός μου πληρώνει δι' αὐτόν 40 φράγκα.

Καὶ ὁ Ῥώσσος ἰδιότροπος ὁ παρομοιάσας τὸν εὐγενῆ Γάλλον μὲ φασιανόν, ἐξῆλθεν τῆς οἰκίας τοῦ φίλου τοῦ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἰδία ψιθυρίζων τὴν λέξιν ἐπόχρεως ὥς νὰ τῷ ἐφαίνετο παράδοξος. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Π. Θ. ΒΟΥΡΟΥΚΛΑΣ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΝΔΟΣΕΩΝ ΤΙΝΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.— Τὸ δράμα ἐτελείωσεν.— ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀφοσίωσίς σας;— ΝΕΡΩΝ.— Οἱ καλόγηροι! οἱ καλόγηροι! οἱ καλόγηροι!— ΕΡΡΙΚΟΣ Η'.— Εἰς τὰς χεῖράς σου Κύριε.— ΤΑΣΣΟΣ.— Ὅλον τὸ βασίλειόν μου διὰ μίαν στιγμὴν ἀκόμη!— Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ.— Ἀρκεῖ.— ΔΟΚ.—

Δὲν ὑπάρχει αἷμα εἰς τὰς χεῖράς μου. — ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΣ Ε'. — Αὐτὸς εἶναι ὁ θάνατος. — ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ'. — Ἀφήσατέ με ν' ἀκούσω ἀκόμη μίαν φορὰν τοὺς γλυκοὺς ἐκεῖνους ἤχους οἵτινες ὑπῆρξαν ἡ παρρησία καὶ ἡ χαρὰ μου. — ΜΟΖΑΡ. — Ἐσώθην. — ΚΡΟΜΒΕΛ. — Ἐχε τὴν εὐλογίαν τοῦ θεοῦ φίλη μου. — Ο ΙΑΤΡΟΣ ΖΟΝΣΩΝ. — Πῶς; ὁ ἐχθρὸς ἐτράπη εἰς φυγὴν; ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος! — Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΒΟΛΦ. — Ἐσο σοβαρὸς. — ΓΡΟΤΙΟΣ. — Ἡ ἀρτηρία δὲν πάλαι πλέον. — ΣΑΔΔΕΡ. — Ὅλοι ὑπάγωμεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὁ Βάν-Δυκ εἶναι μαζί ἡ μας. — Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΓΑΙΝΣΒΟΡΟΥΤ. — Δώσατε μίαν καθέκλαν εἰς τὸν Λαῦρόλλ. — ΣΕΣΤΕΡΦΙΕΛ. — Καλά. — ΟΥΑΣΗ'ΚΤΩΝ. — Ἀφήσατέ με νὰ ἀποθάνω με τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς. — ΜΙΡΑΒΩ. — Μὴν ἀφήσετε νηστικὴν τὴν μικρὰν Νέλλην (μικρὸν ζυνάριο). — ΚΑΡΟΛΟΣ Β'. — Αἰωνία ἐλευθερία. — ΑΔΑΜΣ. — Πάντοτε καλλίτερα· πάντοτε πλέον ἡσυχος. — ΣΧΙΑΛΕΡ. — Ἡγάπησα τὸν θεόν, τὸν πατέρα μου, καὶ τὴν ἐλευθερίαν. — Κ² δε ΣΤΑΕΛ. — Ἀρχηγὸς στρατοῦ. — ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Ἰδοὺ ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου. — ΒΥΡΩΝ. — Σφίγξε μου φίλε τὴν χεῖρα μου ἀποθνήσκω. — ΑΛΦΙΕΡΠΣ. — Ἀρχίζω νὰ ἐπανέρχομαι εἰς τὸν ἐκυτόν μου. — ΒΛΑΤΕΡ ΣΚΩΤΤ. — Ἀφήσατε νὰ εἰσέλῃ τὸ φῶς. — ΓΟΕΤΗΕ. — Καλά. — ΒΕΛΠ'ΚΤΩΝ. — Θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους. — ΛΑΜΕΝΝΑΙ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ. — Κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, ὁ λοχαγὸς Dampierre αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥώσων ἐζητήσατο παρὰ τοῦ στρατηγοῦ τὴν ἀδειαν νὰ στείλῃ τινὰ εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ὥπως ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς συστρατιώτας τοῦ τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς του καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν του ἵνα καὶ οὗτοι εἰδοποιηθῶσι περὶ τούτου τὴν οἰκογένειάν του.

— Ἡ Γαλλικὴ φιλοτιμία μοι εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὴν φιλανθρωπίαν ὁ Ῥώσος στρατηγός, ὥστε ἐὰν μοι [ὑπόσχεσθε νὰ ἐπιστρέψετε μετὰ τρεῖς ὥρας, δύνασθε νὰ φέρετε ὁ ἴδιος τὴν ἀγγελίαν ταύτην.

Καὶ πράγματι, ὁ λοχαγὸς Dampierre βρῖναι ἐφ' ἵππου ὃν ὁ εὐγενὴς ἐχθρὸς τοῦ τῷ προσφέρει, φθάνει ἐν ῥοπῇ εἰς τὸ Γαλλικὸν στρατόπεδον, μετὰ τριῶν δὲ ὥρων ἀπουσίαν ἐπιστρέφει εἰς τὰ Ῥωσικὰ σκηνώματα.

ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΝΙΑΙ. — Ἀποθανὼν βαθὺ πλούτος τις Ἀγγλὸς Φρανσὲς Δοὺς καλούμενος, παρήγγειλεν ἐν τῇ διαθήκῃ του. — Ὁ χειροῦργός μου, Ἀντόνιος Καρλὸς, θέλει μοῦ ἀποκόψῃ τὴν κεφαλὴν καὶ μοῦ ἀποσπάσῃ τὴν καρδίαν ἵνα μὴ δυνηθῶ ν' ἀναστηθῶ ἐν περιπτώσει δευτέρας παρουσίας. Ἄλλος τις δὲ Σαμουὴλ Βαλδουάιν καλούμενος τελευτήσας τὴν 20 Μαΐου 1786 ἐσημείου ἐν τῇ διαθήκῃ του. — Οἱ συγγεγεῖς μου θέλουν ρίψῃ τὸ σῶμά μου εἰς πλησιόχωρον τινὰ ποταμὸν πρὸς πείσμα τῆς συνύγου μου ἥτις με ἐφοβέριζε ὅτι θὰ εἴθῃ νὰ χορεύῃ ἐπὶ τοῦ μνήματός μου.

ΥΓΕΙΑΙΝΟΙΤΕ. — Συγγραφεῖς τινὲς ἀναφέρουσιν ὅτι κατὰ τὸν Δον αἰῶνα ἐπιδημία τις ἐνέσκηψεν ἐν Εὐρώπῃ ἥς πρῶτον σύμπτωμα εἰς τοὺς προσβαλλομένους ἦτο τὸ πτάρνισμα διὸ ἅμα τις ἐπταρνίζετο τῷ ἔλεγον Ὑγειαίνετε.

Ἡ παράδοσις αὕτη εἶναι λελανθασμένη, διότι καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἐπεκράτει τὸ ἐθιμον τοῦτο· μόνη δὲ διαφορὰ ὑπάρχει ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ πταρνίζεσθαι ἦν σημεῖον ὑγείας· ἡ δὲ παρ' ἡμῖν εὐχὴ σήμερον Ὑγειαίνετε, ἀπενέμετο εἰς τοὺς πταρνιζομένους οὐχὶ ὡς εὐχὴ, ἀλλ' ὡς ἐπιβεβαιώσις.

ΑΠΟΙΚΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΝ ΚΟΡΣΙΚῃ. — Ὅτε οἱ Γάλλοι ἀπεδιβάσθησαν ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ 1827, εἰς Κορσικανὸς τυμπανιστὴς ἀκούων τοὺς Ἕλληνας χωρικοὺς ὁμιλοῦντας, — Διάβολε, ἀνέκραξεν, αὕτη εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ τόπου μου! — Καὶ ἐσχάτως δύο Ἕλληνες περιπάτου εἰς τὸ βουλευτάρειον τῶν Παρισίων, ὅτε χωροφύλαξ τις γεννηθεὶς ὡσαύτως ἐν Αἰακείῳ (Ajaccio) πλησιάζας αὐτοὺς ἤρχισε νὰ τοῖς ὁμιλῇ Ἑλληνιστί.

Ἰδοὺ πῶς ἐξηγοῦνται τὰ δύο ταῦτα ἀνέκδοτα.

Κατὰ τὸ 1673 ἀποικία Σπαρτιατῶν ἀπῆλθεν εἰς Τοσκάνην, μετὰ πενταετίαν δὲ πάλιν δευτέρα ἀποικία Σπαρτιατῶν μετοίκησεν ἐν Κορσικῇ. Ὅτε δὲ περὶ τὸ 1730 οἱ Κορσικανὸι ἐπανεστάτησαν κατὰ τῶν καταδυναστεύοντων αὐτοὺς Τοσκάνων, προσέβαλλον τὴν μικρὰν ἀποικίαν καὶ τὴν διεσκόρπισαν. Οἱ διασωθέντες κατέφυγον εἰς Αἰάκειον ἐνθα ἐπανεληθούσης τῆς ἡσυχίας ἀπεκατεστάθησαν.

ΙΟΥΛΙΟΣ Β'. — Ἰούλιος Β'. Πάπας Ῥώμης, ὅστις ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομηκοντα ἑτῶν ἐπολιόρκησε τὴν Μιρανδόλαν, διέταξε τὸν περικλεῆ Μιχαὴλ — Ἀγγελον νὰ τῷ ἐγείρῃ ἀνδριάντα ἐξ ὀρειχάλκου. Ὁ καλλιτέχνης ἀγνοῶν τί νὰ θέσῃ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τοῦ Ποντίφηκος, τῷ εἶπεν: — Ἐπιθυμῆτε, ἅγιε Πάτερ, νὰ θέσω εἰς τὴν ἀριστεράν σας ἓν βιβλίον; — Ὁχι τέκνον μου, ἀπήντησεν ὁ ἅγιος Πατήρ, θέσον ῥομφαίαν διότι ἡξέωμαι νὰ τὴν μεταχειρίζωμαι καλλίτερον.

ΠΑΛΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ. — Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ γενικοῦ ἐξάρχου τῆς Ῥώμης δημοσιευθεῖσαν στατιστικὴν, ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἀγίας Ἐδρας κατὰ τὸ 1861 συνίστατο ἐξ 184,587 ψυχῶν, ὑποδιακρινομένων ὡς ἐφεξῆς: 40 ἐπισκοποὶ, 1383 ἱερεῖς κοσμικοὶ, 2474 ἱερομόναχοι, 1657 μαθηταὶ φροντιστηρίων καὶ γυμνασίων, 2232 μοναχοὶ, 2613 μαθήτριάς εἰς τὰ ὀρφανοτροφεῖα καὶ μοναστήρια, 282 μὴ καθολικοὶ, 4226 Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ λοιποὶ καθολικοὶ. Ὁ τῆς αἰωνίας πόλεως πληθυσμὸς κατ' ἀντίθετον λόγον τῆς ἐπαπειλούσης αὐτὴν πολιτικῆς τρικυμίας νύξῃθη ἐπαισθητῶς, καθότι τὸ 1860 συνέκειτο μόνον ἐξ 184,049 ψυχῶν.